

NHỚ NHÀ

*Nước mắt dài hơn người**
Hạt đồng thành đá. Hạt rơi vào hồn
Chợt hay cái nỗi quê hương...

Chợt nghe những bước bên đường gió ru
Hỏi thăm chiếc lá rơi thu
Thương không? Tôi - kẻ vọng-phu-quê-nhà

*không nhớ ý của ai

CHIỀU CHIỀU RA ĐỨNG NGÕ SAU TRÔNG VỀ QUÊ MẸ, RUỘT ĐAU CHÍN CHIỀU

Quê đâu chẳng phải quê mình
Chiếc điều ai thả cho lênh đènh trời
Bay theo hiu hắt một tôi
Kìa màu mây. Trắng dưới đời quạnh hiu
Ruột đau. Ai hát.
Chín chiều...

NGUYỄN THỊ KHÁNH MINH